

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2017

гр. София, 23.02.2024 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав**, в закрито заседание на 23.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **4003** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.248 ГПК.

Образувано е по молба от адв. Г. от дата 26.01.2024г., с която иска от съда да допълни постановеното по делото съдебно решение в частта за разноските, като присъди в полза на дружеството претендираните такива в пълния им размер. - 1449,70лв. съгласно списък за разноските, депозиран в о.с.з. от 30.05.2022г.

Иска от съда да констатира, че в съдебно заседание от посочената дата е депозирана и приета молба, съдържаща списък на разноските - за държавна такса 50 лв., депозит за вещо лице 500лв., разходи за превод на документи - 299,70 лв. и адвокатски хонорар в размер на 600 лв., съгласно фактура № 0..0359/14.04.2021г. и извлечение от банкова сметка за плащане., като отбелязва, че материалният интерес по делото включвал и лихви върху определените за доплащане държавни вземания, които погрешно не били съобразени от съда.

Иска от съда да измени Решение № 8212/ 28.12.2023г. по адм.д. 4003/2021г. на АССГ, в частта за разноските - от присъдените в размер на 350 лв. на 1449,70лв. Със съдебното решение е отменен оспорения по делото акт - Решение на ТД Тракийска № РТД 3000-732/24.03.2021г./32-96443, като съдът е присъдил на оспорващия само разноски в размер на 350 лв. – за държавна такса и за възнаграждение на вещо лице.

След размяна на книжа, от другата страна - Директора на ТД Митница П., е постъпило становище, с което не се възразява срещу така поисканите разноски по делото, в случай, че същите са доказани с безспорни доказателствени средства за тяхното извършване.

Преценка на съда:

Съдебното решение е връчено на дружеството на дата 09.01.2024г., а искането за допълване на съдебното решение е от дата 26.01.2024г., т.е. в срока за обжалване и е допустимо по чл.248, ал.1 ГПК.

Действително с молба на л.158 от делото от 30.05.2022г., от страна на дружеството е

направено искане за присъждане на разноски: 50 лв. за държавна такса, 500лв. за депозит за вещо лице; 299,70лв. за разходи за преводи на документи, и 600 лв. за адвокатски хонорар, за които са представени доказателства за плащането им.

Съдът със съдебното решение е присъдил разноски в размер на 50 лв. за държавна такса и 300 лв. за вещо лице, като е посочил, че в представеното по делото пълномощно за процесуално представителство няма данни за договорен и платен размер на възнаграждение за процесуално представителство. Видно от доказателствата по делото, - молба на л. 106 от същото, по делото е внесен депозит само в размер на 300 лв. и 107 от делото, постъпването на сумата - 154,89 евро по сметката на съда е проверено. В същата молба адвокатът уточнява, че по друго дело има внесен депозит от 500 лв., сума в този размер за вещо лице не е внесена по процесното дело. Що се касае до възнаграждението на адвоката, то съдът по представените документи установи следното:

- Фактура № 0...03459/14.04.021г., е издадена от адв. Г., в графа наименование на стоката и услугата е посочено "обжалване на Решение на ТД Тракийска № РТД 3000-732/24.03.2021г./32-96443 и представителство пред АССГ, който номер съвпада с процесното решение, предмет на оспорване с жалбата по делото. Няма данни в графа мярка, количество - 1, цена 600,00 и сума - 600,00. От данните по фактурата не е видно дали става въпрос за сума в лева или в друга валута.

- За плащането по фактурата е представено извлечение за движение по сметката, посочена във издадената от адвоката фактура, от дата 19.01.2022 г. на стойност 1430,00 в колоната "Сума във валутата на сметката, за вид транзакция - получен превод във валута. а в описание на операцията / основание е посочено дружеството -жалбоподател след което "360-359", което би следвало да се съответства на номер на документ, по който се плаща, а фактурата по-горе е с номер 359.

- Във всички случаи, сумата, която се претендира като разноски в лева и по фактурата, е по-малка от сумата на превода и следва да се приеме извършено плащане по същата. Макар представената фактура да не е подписан документ, то плащането по нея следва да бъде зачетено - като извършен разход от дружеството по пълномощното на адвоката за оспорване на Решение на ТД Тракийска № РТД 3000-732/24.03.2021г./32-96443 и процесуално представителство пред съда.

При така изложеното, съдът следва да зачете като извършен разход от страна на дружеството и присъди в негова полза сумата от 600,00 (шестстотин) лева за разноски за адвокатско възнаграждение.

Що се касае до претенцията за присъждането на разноски за преводи на документи, то такива разноски не следва да бъдат признати, доколкото производството още пред административния орган е следвало да се води на български език - 14, ал.1 АПК, а в чл.14, ал.3 от АПК е предвидено, че документи, представени на чужд език, трябва да бъдат придружени с точен превод на български, назначаване на преводач за проверка на превода и то за сметка на заинтересованото лице. Нормата на чл.14, ал. 3 АПК систематически се намира в Глава втора „Основни принципи“ на кодекса и е приложима както в административното, така и в съдебното производство. Идентично според чл. 185 от ГПК документите, представени пред съда на чужд език, следва да бъдат придружени с точен превод на български, заверен от страната. Нито по националното право, нито по правото на ЕС вносителите на стоки са освободени от задължението за представяне на документите в превод на езика на производството. Освен изложеното, претенцията за разноски за превод на документи е неоснователна

и съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест, установени в чл. 170 АПК, изрично указани от съда. В този смисъл е приетото по този въпрос в Решение № 11297 от 28.10.2015 г. по адм. д. № 11606/2014 г., V отд. на ВАС.

Всичко изложено води до извод, че разходите за превод на български език на документи в изпълнение на задължението по чл.14, ал.3 АПК и тежестта му на доказване на твърденията в жалбата, не следва да се възстановяват като съдебни разноски на оспорващото дружество.

Предвид всичко изложено, молбата за допълнение на съдебното решение е основателна само за възнаграждението на адвоката - в размер на 600лв. и които съдът, поради липса на оспорване на размера от другата страна, следва да присъди на дружеството. В останалата част - за разликата до депозит на вещото лице в размер на 500 лв. или 200лв. и за разноски за преводи на документи в размер на 299,70лв., искането е неоснователно по изложените съображения.

На основание изложеното и чл.248, ал.3 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА Решение № 8212/ 28.12.2023г. по адм.д. 4003/2021г. на АССГ в частта за разноските със следния диспозитив:

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ чрез Териториална дирекция „Митница П.“, да заплати на „LEHMANN & TROOST“ B.V. – Холандия/ „ЛЕМАНН ЕНД ТРООСТ“ Б.В., с адрес на управление Transportweg 33, 2742RH Waddinhween с VAT №NL004314682B01, с данъчен номер в България BG3077072496, NL004314682B01, представлявано от Лейнърд ван ден Бос, със съдебен адрес [населено място], [улица], № 75, ет.2, ап.2, сумата от 600,00 (шестстотин) лева за разноски по делото.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховен административен съд в 7 дневен срок от съобщаването му.

Съдия: